

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ σκηνὴ συνέβαιεν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου τοῦ Σαντεναί. Ἡ Δινόρα, μὲ συντεθλιμμένα στῆθη, αἰσθανομένη ὅτι πνίγεται, ἐξῆλθεν ἀποτόμως. Διαβαίνουσα τὸν ἀντιθάλαμον, συνεκρούσθη μετὰ νέου τινός ὅστις εἰσήρχετο, κρεμῶν τὸ ἐπανοφόρι τοῦ ἐπὶ τοῦ καρφίου.

Ἀνεγνώρισε τὸν Ραῦμόνδον Δὲ Φερδῦ, τὸν ἐχαιρέτησε μηχανικῶς, καὶ ἐκεῖνος βλέπων αὐτὴν ὠχροτάτην, σπασμωδικὸν τὸ πρόσωπόν της, τὴν ἐσταμάτησε, τείνων τὴν χεῖρα.

— Τί ἐχετε λοιπόν, δεσποινίς;

— Ἐγὼ; τίποτε!

— Σᾶς ἰκετεύω... μὲ τρομάζετε... τί συνέβη λοιπόν;

— Ἐρωτήσατε τὸν ἐξάδελφόν σας, ἀπεκρίνατο ἡ Δινόρα.

Ἐύρσκει φαίνεται πολὺ τιμητικὸν διὰ κόρην ὡς ἐμὲ νὰ τὴν ἔχη ἐρωμένην τοῦ... φεύγω, διότι, ἀφοῦ μὲ κατέστρεψε, εἶναι ἱκανός, ἐνώπιόν μου, νὰ ὑβρίσῃ τὸν πατέρα μου!

Καὶ ταχέως διήλθε πρὸ τοῦ Ραῦμόνδου, ἀφίνουσα αὐτὸν ἐκπεπληγμένον, ποθοῦντα νὰ τρέξῃ κατόπιν της, νὰ τὴν κρατήσῃ, καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ πρὸς τὸν Ρενέ, ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ.

Ἄλλ' ἡ Δινόρα εἶχεν ἀναχωρήσει.

Ὁ νέος μαρκήσιος εἰσήλθε παρὰ τῷ Ρενέ, ὅστις, καθήμενος, ἐκάπνιζε σιγαρέττον, κόπτων, ὡς νὰ ἦτο γριζέτα, διὰ τοῦ λιχανοῦ τοῦ, ἀντὶ μαχαιριδίου, νέον πορογραφικὸν μυθιστόρημα, γελιοιδέστατον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει τὴν προτεραίαν, καὶ τὸν κατεγοήτευε. Δύο βήματα μακρὰν αὐτοῦ ἦτο ἐρριμένος ἐφ' ἐνός ἐπίπλου ὁ φιλιτισένιος καὶ ἀργυροκόσμητος σελιδοκόπτης.

— ὦ! Ραῦμόνδε! πῶς εἶσαι, φίλτατε;

— Ἡ δεσποινίς Φερῶ εἶναι ποῦ ἐβγήκεν ἀπ' ἐδῶ;

— Ἡ ἴδια. Τὴν συνήντησες;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν ἐδίωξες.

— Εἶσαι ὁ ἐμπιστός της;

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὁ φίλος της.

— Φίλος της! Δὲν τὴν γνωρίζεις ἀκόμη.

— Τὴν μαντεύω. Πτωχὴ κόρη! σὲ ἀγαπᾷ καὶ πάσχει.

Ὁ πρίγγιψ παρετήρει διὰ τῶν γλαυκῶν καὶ εἰρωνικῶν δ-φθαλμῶν τοῦ τὸν ἐξάδελφόν του ἑτοίμον ν' ἀρχίσῃ ὅτι ὁ Ρενέ ἀπεκάλει διδαχὴν.

Ὅντως; ὁ Ραῦμόνδος οὐδόλως ἐγίνωσκε τὰς λεπτότητας καὶ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸ ἄκοσμον τῆς παρισινής ζωῆς. Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦτον ἡ εἰκὼν τῆς μητρός του, τῆς ἀ-ξιολατρεύτου, ὑπερῆφανου καὶ ἀπλῆς μαρκησίας Δὲ Φερδῦ, ἥ-τις ἐγκαταλείψει ἀπὸ τοῦ συζύγου της, ἐφύλακτεν ἡρέ-μα δι' ἑαυτὴν τὸ μυστικὸν τῆς ἐγκαταλείψεώς της, καὶ οὐ-δεμίαν ἐκ τῶν πλανῶν της εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τοὺς ἀδιαφόρους, οἵτινες θὰ ἠὲχριστοῦντο. Ἡ κυρία Δὲ Φερδῦ ἐγίνωσκεν ἀρκετὰ τὸν κόσμον διὰ νὰ ἤξεύρῃ ὅτι ὅταν τις ζη-τῇ παραμυθίαν ἐκ τῶν φίλων, σκεπάζουν τὰ χεῖλη των, διὰ νὰ μὴ γελᾶσουν, μὲ τὸ ἴδιον μανδύλι, μὲ τὸ ὁποῖον σφραγι-ζοῦν τὰ δάκρυά σας. Ἄλλαι ἐγκαταλείμμεναι, ἐν παρο-μοίᾳ περιπτώσεως, ἀντὶ νὰ μεμφμοιρῶσιν, ἐκδικοῦνται ἄλλ' ἢ μαρκησία διέμεινε μῆτηρ, καὶ μοναδικὴ μῆτηρ. Ὁ υἱὸς της

Ραῦμόνδος ἦτο ἡ ἐκδίκησίς της, ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλος τοῦ λη- σμονοῦντος συζύγου.

Εἶχε λοιπὸν διαπλάσει κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς εἰκόνα τὸν υἱόν, ὅστις ἦτο ἡ παραμυθία της, καὶ οὐτινος, φυσικῶ τῷ λό- γῳ, δ' ὄλων τῶν ἰνῶν ἦτο ἡ μήτηρ. Αἱ δύο αὐται ὑπάρξεις ἀπαισίως ἐχωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐπιτηδεῖον εἰς ἐξό- χους σκληρότητας, καθ' ἣν ὥραν μάλιστα ἡ κυρία Δὲ Φερδῦ ἀπῆλθε τῆς χαρᾶς τοῦ θεωρεῖν τὸν Ραῦμόνδον ἀποκαθιστά- μενον ἄνδρα.

Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε βαθὺ ἄλλος, σπαραγγμόν, καὶ εὕρσκει κενούς τοὺς Παρισίους, ἐν οἷς ἐκεῖνη δὲν εὕρσκειτο, ἤθελε νὰ τοὺς φύγῃ. Ἡ ὄρεξις τῆς ἐρεῦνης, ἡ δίψα νέων πραγμάτων τὸν ἔσυρον πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Φερδῦ, θὰ γίνης ναυτικός! Ὑπάρχουν ναυαρχοὶ μετὰξὺ τῶν Φερδῦ!

Καὶ εἰσήλθε δεκαεξιάτης ὁ Ραῦμόνδος εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν. Ἐξελεθὼν μετὰ δύο ἔτη δόκιμος δευτέρας τάξεως, ἐπεδιβάζετο ἐπὶ τοῦ πλοίου α' Ἰωάννης Βάρτ), χρησιμεύοντας ὡς σχολεῖον ἐφαρμογῆς, ἐξέπλεεν ἀνὰ τὰ παράλια τῆς Ἀφρι- κῆς καὶ ἐπανήρχετο εἰς Βρῆστ διὰ τὰς ἐξετάσεις. Δόκιμος πρώτης τάξεως ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν, μετὰ ἐξ μῆνας δια- θάντας ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὁκτὼ μῆνας ναυτικοῦ σταθμοῦ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Κίνας, εἴκοσι καὶ ἐνός ἔτους ἀνθυποπλοίαρ- χος, περιέφερον ἀπὸ τινος καιροῦ εἰς τοὺς Παρισίους τὸ λεπτόν, ἡλιοκαές, καὶ μόλις ὑπὸ φυσικῶν γενεῶν περικοσμούμενον πρόσωτόν του.

Ὁ σοβαρὸς οὗτος, ἄλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἀξιέραστος καὶ εὐμει- δὴς νεανίας, καὶ ἄνευ ἐπάρσεως ἀποβλέπων ἐν τῇ ζωῇ εἰς χρῆσιμον τέμα, ἦτον ἡ ἐντελής ἀντίθεσις τοῦ Ρενέ. Παρε- διδεν ἐνίστε εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, ὅστις ὀλίγον περὶ αὐτοῦ ἐφρόντιζε, τὸ μυστικὸν τῶν φιλοδοξιῶν του, πασιῶν στροφο- μένων πρὸς ἓνα μόνον πόλον: τὸ καθῆκον.

— Βλέπεις Ρενέ, ἔλεγεν εἰς τὸν ξανθὸν πρίγγιπα, μεγάλως διανοίγοντα τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οἵτινες φέρομεν τὰ μεγάλα ὀνόματα, εἰς ἐποχὴν ἣτις ἐργάζεται διὰ τὸ μέλλον καὶ παλαίει, ὡς ἐν βόθρῳ, ἐν τῷ παρόντι, εἴμεθα ὑποχρεω- μένοι νὰ χρησιμοποιώμεν ἑαυτοὺς ἐπὶ ποινη νὰ καταστῶμεν κοινωνικῶς ἄχρηστοι ἐν καιροῖς καθ' οὓς τὸ πᾶν εἶναι τὸ ἄ- τομον, καὶ οὐδὲν τὸ γένος. Τί μᾶς ὑπολείπεται ἐκ τῶν προ- νομιῶν τοῦ ἄλλοτε; Ὅ,τι κατασκευάζουσιν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἢ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ οἱ ὀψίπλοιοι τῆς τύχης: ὀλίγος χρυσός. Λοιπὸν ἄς ὠφεληθῶμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξασφαλίζει ὑπέροχον ἀγωγὴν, ὅπως κατα- σκευάσωμεν θέσει μετὰξὺ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς πατρίδος καὶ καταστῶμεν ἄξιοι νὰ μένωμεν ἐν τῇ προφυλακῇ, παρέχοντες, ὡς οἱ πρόγονοί μας ἐκεῖνοι, οἱ λαμπρῶντες ὅπερ φέρομεν ὄνομα, τὸ αἰμᾶ μας ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Δὲν εἶναι ἀρκετόν, σοῦ τὸ ἐμολογῶ, νὰ τὸ χύσωμεν λιγάκι ἐν ὥρᾳ κινδύνου, καὶ δὲν σώζεται ἡ τιμὴ τοῦ γένους, ὡς σώζεται ἡ τιμὴ τῆς πατρι- δος, μὲ μίαν πληγὴν ἡ ὁποία θὰ τρωπήσῃ τὸ στῆθος σου ὑπὸ τὴν στολήν τοῦ ζυάβου. Ὅ,τι δέον πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος, εἶνε ἡ ἐργασία, ἡ σωστὴ ἐρ- γασία, καθὼς ἐργάζεται ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς ἐκεῖ κάτω, μὲ ἐν- νοεῖς; Καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀνοίγωμεν ἐργοστάσια, τηρήσωμεν τὸ ἀροτρον ἢ τὸ ζιφός. Ἄς ἐργασθῶμεν τὴν γῆν ἢ ἄς τὴν ὑπερασπίσωμεν. Ἄς καταισχύνωμεν ἐκ τῶν ἡμε- τέρων ἐκείνους, οἵτινες σύρουσι τὰ ὀνόματά των εἰς κερδοσκο- πικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ τὰ ἐνοικιάζουσιν διὰ μίαν ἀγγελίαν.